

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: Z. H., IČO X
sídlem X
zastoupený advokátkou Mgr. Marikou Dlouhou
sídlem Sluneční nám. 14, 158 00 Praha 5

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2021, č. j. 39614/21/5300-22442-712942

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 17. 12. 2021 doručitou zdejšímu soudu dne 20. 12. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2021, č. j. 39614/21/5300-22442-712942 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „daňový řád“) a podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro předmětná zdaňovací období (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečný platební výměr vydaný Finančním úřadem pro Zlínský kraj (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 7. 2020, č. j. 1499178/20/3301-51521-712391 (dále jen „dodatečný platební výměr“), kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2017 ve výši 64.932 Kč, současně byla žalobci uložena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 12.986 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, za nezákonná, nicotná a nepřezkoumatelná. Má za to, že právo stanovit předmětnou daň bylo prekludováno, stav zjištěný žalovaným je v rozporu s provedenými důkazy a řada navrhovaných důkazů nebyla vůbec provedena, byť pro to nebyl podán žádný důvod. Žalobce dále namítá, že došlo k podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, která mají za následek nezákonnost napadených rozhodnutí.
3. Dodatečný platební výměr nebyl do dnešního dne žalobci řádně doručen, byl pouze doručen do datové schránky Mgr. Mariky Dlouhé advokátky, dne 7. 7. 2020, která však v dané době nebyla zplnomocněnou právní zástupkyní žalobce pro dané řízení. Žalobce konstatuje, že nebyly dodrženy pravidla pro doručování dle § 40 daňového řádu a má za to, že tedy ani nezačala běžet lhůta pro podání odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. V souvislosti s vadným doručením dodatečného platebního výměru má žalovaný za to, že již uplynula zákonná lhůta pro stanovení daně. V posuzované věci byl zahájením daňové kontroly běh prekluzivní lhůty pro stanovení DPH za příslušná zdaňovací období přetržen a tato lhůta začala běžet dne 12. 10. 2018 znovu. V souladu s pravidly obsaženými v § 148 odst. 2 a 3 daňového řádu tato lhůta uplynula dne 11. 10. 2021. Nad rámec výše uvedeného žalobce uvádí, že prekluzivní lhůta pro stanovení daně uplynula i v případě, že by vadné doručení dodatečného platebního výměru bylo shledáno účinným. Rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání bylo právní zástupkyni žalobce doručeno dne 20. 10. 2021, tedy až 9 dní poté, co uplynula lhůta pro stanovení daně.
4. Správní orgán prvního stupně měl dle žalobce nedostatečné podklady pro vydání dodatečného platebního výměru. Především žalobce poukázal na skutečnost, že daňová kontrola, která u něj proběhla, nebyla řádně skončena, neboť žalobce nepodepsal zprávu o daňové kontrole č. j. 2939260/20/3003-60564-709880 (dále jen „zpráva o daňové kontrole“). Jako důvod pro odepření podpisu žalobce uvedl, že Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, územní pracoviště Brno III (dále jen „správce daně“) se dostatečně nevypořádal s jednotlivými připomínkami uvedenými ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění, které bylo správci daně doručeno dne 6. 6. 2019 (dále jen „vyjádření k výsledku kontrolního zjištění“). Správce daně se nevypořádal se všemi navrženými důkazy, část navržených důkazů vůbec neprovedl a z důkazů, které provedeny byly, vyvodil nesprávné závěry.

Zprávu o daňové kontrole žalobce považuje za nepřekoumatelnou. Zpráva o daňové kontrole nemohla být použita jako důkazní prostředek pro vydání dodatečného platebního výměru a dodatečný platební výměr byl vydán v rozporu se zákonem. V daném případě dle žalobce není ze zprávy o daňové kontrole jednoznačně jasné, z jakého důvodu správce daně nárok na odpočet daně nepřiznal, v tomto se žalobce neshoduje se závěrem žalovaného. Svým postupem tak správce daně dodatečný platební výměr zatížil vadami, pro které by měl být dodatečný platební výměr zrušen. Žalovaný pochybil, když i přes shora uvedené, shledal všechny námitky žalobce nedůvodnými. Ani on se s návrhem na provedení některých důkazů vůbec nevypořádal, popř. jeho odůvodnění jsou nelogická, nekonzistentní a v rozporu se zásadami daňového řízení.

5. Žalovanému žalobce vytýká překvapivost rozhodnutí a uvádí, že žalovaný, na rozdíl od správce daně, spatřuje neprokázání nároku na odpočet daně dle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty v tom, že žalobce neprokázal použití předmětného plnění v plném rozsahu ke své ekonomické činnosti. Přestože žalovaný neprováděl žádné další důkazy, vyhodnotil provedené dokazování odlišně od správce daně, který neprokázání nároku na odpočet daně spatřoval dle zprávy o daňové kontrole v tom, že žalobce neprokázal přijetí plnění od dodavatele DELTA INOX s.r.o.
6. Žalovaný i správce daně dospěli na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a závěrům. Žalobce má za to, že správce daně i žalovaný provedené důkazy účelově hodnotili pouze v neprospěch žalobce a že z provedených důkazů vyplynulo splnění zákonných požadavků pro přiznání nároku na odpočet DPH dle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty.
7. Závěrem žalobce shrnul, že má za to, že nebyly splněny zákonné podmínky pro neuznání nároku na daňový odpočet. Poukázal na rozložení důkazního břemene v daňovém řízení mezi daňový subjekt a správce daně a sdělil, že má za to, že pokud správce daně, či žalovaný dospěli k závěru, že žalobcem předložené důkazy jsou nevěrohodné, došlo k přenesení důkazního břemene a uvedené rozpory měly být z jejich strany prokázány, nebo měla být žalobci poskytnuta možnost v rámci doplňujícího vyjádření zjištěné rozpory vyvrátit. Žalobce poukázal na zásadu neutrality daně z přidané hodnoty, která je úhelným kamenem daně z přidané hodnoty, a na legitimní očekávání žalobce ohledně vrácení nadměrného odpočtu.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný se k žalobnímu návrhu vyjádřil svým podáním ze dne 31. 3. 2022, sdělil, že trvá na svém právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí, odkázal na jeho odůvodnění a vyjádřil se k žalobním námitkám.
9. Ve věci doručení dodatečného platebního výměru žalovaný konstatoval, že z projednávané věci vyplynulo, že žalovaný se s dodatečným platebním výměrem seznámil již v den jeho doručení advokátce Mgr. Marice Dlouhé, neboť této advokátce již tento den udělil plnou moc k zastupování v odvolacím řízení. Tímto byla naplněna materiální funkce doručení, tedy seznámení se s obsahem písemnosti, a námitka je tak nedůvodná. Žalovaný nesouhlasí s tím, že došlo k prekluzi práva na stanovení daně, neboť v daném případě došlo k prodloužení lhůty s ohledem na § 148 odst. 4 písm. f) daňového řádu, neboť správce daně v uvedené věci provedl mezinárodní dožádání. Žádost byla odeslána dne 12. 11. 2018 a odpověď na žádost byla doručena dne 30. 11. 2018. Došlo tak ke stavění prekluzivní lhůty

po dobu celkem 19 dnů a lhůta ke stanovení daně by tak po tomto zákonném prodloužení uplynula až dne 31. 10. 2021, přičemž rozhodnutí o odvolání vydal žalovaný dne 18. 10. 2021 a zástupci žalobce bylo doručeno dne 20. 10. 2021 a tentýž den dodatečný platební výměr nabyl právní moci, tj. ve lhůtě pro stanovení daně.

10. Pokud jde o námitku žalobce v tom smyslu, že daňová kontrola nebyla řádně ukončena, žalovaný sděluje, že důvody, pro které zástupce žalobce odmítl zprávu o daňové kontrole podepsat, nespádaly pod opodstatněné námitky, nýbrž se jednalo o nesouhlas s hodnocením a závěry správce daně. Na takovém základě nelze důvodně odepřít podpis zprávy o daňové kontrole. Okamžikem takto bezdůvodného odepření podpisu došlo k řádnému projednání a oznámení zprávy o daňové kontrole, tedy i k samotnému ukončení kontroly. K námitce nepřezkoumatelnosti zprávy o daňové kontrole, žalovaný uvedl, že je zcela nedůvodná, že zprávy o daňové kontrole je zcela zřejmé, na základě jakých důvodů správce daně nepřiznal žalobci nárok na odpočet daně.
11. Ve věci námitky spočívající v neprovedení navržených důkazů žalovaný odkázal na odůvodnění této námitky v napadeném rozhodnutí a poukázal na skutečnost, že v daném případě nedošlo ke specifikaci předmětu plnění přijatého žalobcem od dodavatele DELTA INOX s.r.o. ze strany žalobce. Uvedl, že za této situace je otázkou zda lze vůbec prokázat, v návaznosti na konkrétní předložené důkazy žalobcem dodání konkrétního zboží odběrateli či využití části dodaného zboží pro další ekonomickou činnost žalobce, neboť z tvrzení žalobce ani ze svědeckých výpovědí nelze zcela spárovat konkrétní pořízené zboží s následnou konkrétní ekonomickou činností žalobce, neboť zcela absentují obvyklé důkazní prostředky, kterými je standardně prokazováno dodání konkrétního zboží (dodací listy, smlouvy, objednávky, předávací protokoly, emailová komunikace apod.).
12. Pokud jde o otázku překvapivosti vydaného rozhodnutí, žalovaný nerozporuje žalobcovo tvrzení, že vyhodnotil naplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně odlišně od správce daně. Správce daně a žalovaný se sice v hodnocení skutkového stavu zcela neshodli, tato skutečnost však nic to nemění na tom, že toto odlišné právní hodnocení vede ke zcela shodnému závěru. Kromě toho, žalovaný v podstatě částečně přisvědčil žalobci a nepřipadalo tak v úvahu aplikovat § 115 odst. 2 daňového řádu, neboť povinnost seznámit daňový subjekt s odlišným právním názorem, než je názor správce daně, nastává pouze v případě, pokud by tento odlišný právní názor ovlivnil rozhodnutí v neprospěch odvolatele, což však v daném případě nenastalo.
13. Pokud jde o námitku chybného hodnocení důkazů správcem daně a žalovaným, pak žalovaný sdělil, že v případě obou rozhodnutí, proti kterým žaloba směřuje, bylo vždy řádně odůvodněno, z jakého důvodu prováděné důkazy neprokázaly oprávněnost nároku žalobce na odpočet DPH, přičemž z konkrétního vyhodnocení důkazů vyplývá, že důkazy nebyly hodnoceny účelově, jak tvrdí žalobce.
14. Pokud jde o námitku žalobce ve věci prokázání oprávněnosti nároku na odpočet DPH, k této námitce žalovaný konstatuje, že žalobce oprávněnost nároku na odpočet DPH neprokázal. K otázce přenesení důkazního břemene žalovaný konstatuje, že předložením faktury vztahující se k předmětnému obchodnímu případu, unesl žalobce své prvotní důkazní břemeno ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet DPH. Pokud správce daně následně ve výzvě k prokázání skutečností č. j. 1213372/19/3003-60564-709880 ze dne 20. 3. 2019 (dále jen „výzva k prokázání skutečností“) na str. 3 podrobně zdůvodnil, proč mu vznikly objektivní a důvodné pochybnosti ohledně realizace zdanitelného plnění v souladu

s předloženým dokladem, pak touto výzvou přešlo důkazní břemeno zpět na žalobce a bylo na něm, aby toto své důkazní břemeno v rámci daňové kontroly unesl, což se však nestalo. Žalobce neprokázal naplnění hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH. V důsledku této právní skutečnosti však již důkazní břemeno nepřešlo zpět na správce daně, nýbrž zůstalo neunesené na straně žalobce. K principu neutrality daně žalovaný sdělil, že tento nemá přednost před splněním hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně.

15. Závěrem žalovaný navrhl, aby zdejší soud podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 soudního řádu správního zamítl s tím, že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
17. Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí se soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008-76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Dle Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).
18. Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jakož i namítal nepřezkoumatelnost zprávy o daňové kontrole, resp. dodatečného platebního výměru. Zdejší soud na tomto místě konstatuje, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to v rozsahu žalobních bodů uvedených v žalobě. Na tomto místě se tak krajský soud zabývá výlučně otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a uvedl, že se žalovaný, stejně jako správce

daně, vůbec nevypořádal s návrhem na provedení některých důkazů, případně jsou jeho odůvodnění nelogická, nekonzistentní a v rozporu se zásadami daňového řízení.

19. Zdejší soud po seznámení se s napadeným rozhodnutím a spisovým materiálem, nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal. Obsahem správního spisu, konkrétně vyjádření žalobce k výsledku kontrolního zjištění, jakož i v odvolání žalobce proti platebnímu výměru byla celá řada námitek žalobce. Pokud by se správní orgány opomenuly vyjádřit k jednotlivému dílčímu tvrzení, nebylo by možné takové pochybení vnímat jako nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož se samotnou podstatou odvolací argumentace žalobce se žalovaný řádně vypořádal. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští i Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Opačný postup by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Krajský soud však nemá za to, že by se žalovaný žalobcem uvedenými odvolacími námitkami dostatečně nezabýval, nebo je nedostatečně vypořádal, naopak má za to, že se žalovaný dostatečně a pečlivě zabýval jednotlivými námitkami žalobce uvedenými v odvolání, které obsáhle a detailně vypořádal a shrnutí k námitkám žalobce uvedl v bodech 46 až 51 napadeného rozhodnutí.
20. Dále se krajský soud zabýval námitkou neprovedení navržených důkazů a nevypořádání se s důvody pro jejich neprovedení, která by v případě své opodstatněnosti rovněž měla za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud konstatuje, že žalobce namítá neprovedení navržených důkazů správcem daně, nikoliv žalovaným, žalobce obdobnou námitku uplatnil i v rámci odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Žalovanému pak žalobce vyčítá, že ani on se s návrhy na provedení některých důkazů vůbec nevypořádal a že jeho odůvodnění jsou nelogická, nekonzistentní a v rozporu se zásadami daňového řízení. Ani v tomto bodě neshledal krajský soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se detailně vyjádřil k důkazním návrhům, které žalobce učinil v řízení před správcem daně a které správce daně neprovedl. Žalobce namítá neprovedení důkazu fotografiemi 1-17, dále namítá, že nebyl proveden důkaz opakovanou výpovědí daňového subjektu a nebylo provedeno opakované místní šetření. Žalobce dále namítá neprovedení důkazu rámcovou smlouvou s odběratelem žalobce, kterým je Ing. M. P. PAL-KOV, živnostník DIČ SK1020505673 (dále jen „PAL-KOV“) a fakturami prokazujícími obchodní spolupráci s PAL-KOV v předmětném období. S veškerými shora uvedenému aspekty se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal. Pokud jde o neprovedení důkazu rámcovou kupní smlouvou s PAL-KOV, neprovedení této smlouvy žalobce v rámci svého odvolání nenamítal, nelze proto žalovanému vytýkat, že se k jejímu neprovedení nevyjádřil. Žalovaný se neopomněl vyjádřit k případnému neprovedení navržených důkazů správcem daně, své závěry žalovaný řádně odůvodnil, napadené rozhodnutí tak nebylo zdejším soudem shledáno jako nepřezkoumatelné.
21. Pokud jde o námitku neprovedení navržených důkazů, zdejší soud se ztotožnil se závěry žalovaného, pokud jde o neprovedení opakované výpovědi žalobce a pokud jde o neprovedení opakovaného místního šetření v místě provozovny žalobce. Provedení opakované výpovědi žalobce by skutečně bylo nadbytečné, jelikož žalobce měl dostatek

času k tomu, aby se vyjádřil jak písemnou, tak ústní formou v průběhu celé daňové kontroly. Obdobně přistoupil žalovaný i k posouzení neprovedení opakovaného místního šetření v provozovně žalobce, neboť jedno místní šetření již bylo v provozovně žalobce provedeno, když byla současně pořízena fotodokumentace, žalobce v návrhu na doplnění dokazování neuvedl, že by v místě provozovny mělo dojít k novým skutečnostem, které by opakované místní šetření mělo objasnit. Skutečnost, že se v provozovně již měly nacházet stroje, které činily část přijatého plnění, uvedl žalobce až ve svém odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Žalovaný trefně v napadeném rozhodnutí uvedl, že nelze opakovat místní šetření tak dlouho, dokud daňový subjekt nezařídí, aby se na daném místě nacházelo vše, co chce, aby správce daně viděl. Žalovaný konstatoval, že skutečnost, že předmětné stroje byly přesunuty na provozovnu žalobce, nemění nic na skutečnosti, že v době, kdy žalobce uplatňoval nárok na odpočet daně, se tam stroje nenacházely a nebyly tak používány k ekonomické činnosti žalobce. Žalobce ani neprokázal svůj úmysl předmětné stroje v budoucnu používat. Se závěry žalovaného v tomto směru se krajský soud ztotožňuje.

22. Pokud jde o neprovedení důkazu fakturami prokazujícími obchodní spolupráci s PAL-KOV v předmětném období, krajský soud se ztotožnil se závěry žalovaného, který uvedl, že správce daně tyto faktury zjevně vzal na vědomí, jelikož je uvedl na straně 11 zprávy o daňové kontrole, ve které několikrát rovněž uvedl, že dodání zboží tomuto odběrateli nerozporuje, nebylo ovšem prokázáno, že tomuto odběrateli žalobce dodal právě kovový odpad vytvořený demontáží strojních zařízení a regálů přijatých od DELTA INOX s.r.o., resp. uvedené neprokazuje, že veškeré přijaté plnění bylo žalobcem použito způsobem zakládajícím nárok na odpočet DPH. Krajský soud poukazuje na to, že skutečnost že faktury nejsou způsobilé prokázat, že se jednalo právě o plnění od DELTA INOX s.r.o. ostatně konstatoval i sám žalobce.
23. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, pokud jde o neprovedení důkazu fotografiemi 1–17. Žalovaný správně konstatoval, že tyto samy o sobě nejsou způsobilé prokázat, že objekty na nich zobrazené byly předmětem zdanitelného plnění od dodavatele DELTA INOX s.r.o., jakož ani nejsou způsobilé prokázat, že tyto stroje žalobce používá ke své ekonomické činnosti. Žalovaný správně konstatoval, že správce daně fotografie 3-17 používal v rámci výslechu svědků a z odpovědí svědků vyvodil odpovídající závěry, zohlednil je proto v rámci ostatních provedených důkazů. Fotografie 1-2 žalobce navrhoval pro prokázání skutečnosti, která nikterak nesouvisela s předmětem řízení. Rovněž touto skutečností se žalovaný zabýval, když konstatoval, že má za to, že postup správce daně nezpůsobil vadu řízení, neboť fotografie nejsou způsobilé prokázat skutkový stav a nesouvisí s předmětem řízení, s tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Námitku neprovedení navrhovaných důkazů zdejší soud na základě shora uvedeného shledává nedůvodnou.
24. Následně se zdejší soud vypořádal s dalšími procesními námitkami uplatněnými žalobcem.
25. Krajský soud se zabýval námitkou vadného doručení dodatečného platebního výměru žalobci. Ze správního spisu vyplývá skutečnost, že žalobce se s dodatečným platebním výměrem seznámil dne 7. 7. 2020, tedy téhož dne, kdy byl dodatečný platební výměr doručen advokátce Mgr. Marice Dlouhé, tuto skutečnost žalobce v průběhu řízení nezpochybnil a vyplývá i z obsahu žaloby. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že téhož dne byla advokátce Mgr. Marice Dlouhé žalobcem udělena plná moc pro zastupování žalobce v odvolacím řízení. Za takové situace, byť by byl dodatečný platební výměr

doručen v rozporu s procesními pravidly, zjevně nemohlo dojít k újmě na právech žalobce. V tomto zdejší soud odkazuje na Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 7 Afs 68/2005-56, ve kterém Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: „Je však třeba vzít v úvahu, že ne každá vada v doručení musí mít za následek automaticky neúčinnost tohoto doručení. Tento postup by vedl k přepjatému formalismu i v případech, kdy vada v doručení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí a nevede ke zkrácení práv daňového subjektu.“ Ústavní soud pak v usnesení ze dne 21. 11. 2006, sp. zn. II. ÚS 586/06 k věci konstatoval: „I Ústavní soud, který posuzuje spravedlnost řízení jako celku, má za to, že z hlediska celého průběhu daňového řízení, kdy se dotčená procesní rozhodnutí (výzvy k prokázání některých skutečností) dostala, byť formálně nesprávným způsobem jejich doručení, do sféry dispozice stěžovatele, který na ně také u správce daně reagoval způsobem podrobně popsáním v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu, nemá vada v doručení v tomto konkrétním případě vliv na zákonnost konečného rozhodnutí a nevede ke zkrácení stěžovatelem tvrzeného práva na spravedlivý proces. Opačný přístup by i dle názoru Ústavního soudu vedl k přepjatému formalismu.“ Zdejší soud tak v tomto bodě přisvědčil žalovanému v tom smyslu, že zjevně byla naplněna materiální funkce doručení dodatečného platebního výměru a námitka žalobce je tak nedůvodná.

26. Pokud jde o námitku prekluze práva na stanovení daně, žalobce s žalovaným shodně uvádí, že nová prekluzivní lhůty dle § 148 odst. 1 daňového řádu začala běžet znovu dne 12. 10. 2018, tj. okamžikem zahájení daňové kontroly dle § 148 odst. 3 daňového řádu. Dle § 148 odst. 4, písm. f) daňového řádu lhůta pro stanovení daně neběží ode dne odeslání žádosti o mezinárodní spolupráci při správě daní až do dne obdržení odpovědi na tuto žádost nebo do dne odeslání oznámení o ukončení mezinárodní spolupráce při správě daní v dané věci. Ze správního spisu vyplynulo, že v dané věci bylo učiněno mezinárodní dožádání dne 12. 11. 2018 a odpověď na něj byla dožádaným útvarem odeslána dne 28. 11. 2018. Tímto byly, za situace kdy žalobce nerozporoval účelnost tohoto dožádání, naplněny podmínky pro stavení prekluzivní lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 4, písm. f) daňového řádu, která neběžela až do okamžiku doručení odpovědi na mezinárodní dožádání, ke kterému došlo, jak vyplývá ze správního spisu, dne 30. 11. 2018. Prekluzivní lhůta pro stanovení daně tak neběžela po dobu 19 dní a uplynula až dne 31. 10. 2021, rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce nabylo právní moci dne 20. 10. 2021, tedy před uplynutím této lhůty.
27. Ve věci námitky nedostatečných podkladů pro vydání dodatečného platebního výměru, krajský soud konstatuje, že žalovaný se s obdobnou námitkou žalobce podrobně vypořádal v bodech 47 a 48 napadeného rozhodnutí. Žalobce uvádí, že odepřít podpis lze pro vady zprávy o daňové kontrole, které ji činí nesrozumitelnou a nepřezkoumatelnou. Takové vady ve zprávě o daňové kontrole nebyly zjištěny. Žalovaný došel k závěru, že odepření podpisu zprávy o daňové kontrole ze strany žalobce bylo bezdůvodné, s tímto závěrem žalovaného se krajský soud ztotožnil. Došlo tak k řádnému ukončení daňové kontroly a zpráva o daňové kontrole mohla sloužit jako podklad pro vydání dodatečného platebního výměru. Pokud jde o tvrzené vady v podobě neprovedení navrhovaných důkazů, příp. opomenutí důkazů v řízení před správcem daně, zdejší soud odkazuje na bod 20 až 23 tohoto rozsudku a konstatuje, že vady řízení v tomto směru nebyly zjištěny. K vadě, která měla spočívat v tom, že ze zprávy o daňové kontrole není patrné, z jakého důvodu nebyl nárok na odpočet DPH přiznán, krajský soud konstatuje, že se ztotožňuje se závěrem žalovaného, který se s obdobnou odvolací námitkou vypořádal v bodě 50 napadeného rozhodnutí, když uzavřel, že ze zprávy o daňové kontrole je patrné, z jakých důvodů správce daně nepovažoval podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH za splněné.

Správce daně neměl za prokázané, že žalobce skutečně přijal předmětné plnění od deklarovaného dodavatele, a že toto plnění použil v plném rozsahu ke své ekonomické činnosti.

28. Žalobce dále namítá překvapivost rozhodnutí žalovaného, krajský soud k tomuto konstatuje, že vzhledem k projednávané věci se zjevně nejednalo o překvapivé rozhodnutí. *Překvapivým je takové rozhodnutí, které nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu věci, postupu odvolacího soudu a dosud přednesených tvrzení účastníků řízení předvídat. Tak je tomu tehdy, kdy odvolací soud (oproti soudu prvního stupně) posuzoval skutečnost, kterou žádný z účastníků řízení nikdy netvrdil či nepopíral, popř. která nebyla předmětem posuzování soudu prvního stupně, viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009. V uvedeném případě došlo k tomu, že skutkové hodnocení případu správcem daně a žalovaným bylo mírně odlišné, když žalovaný vyhodnotil odlišně naplnění jedné ze dvou sporných podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně. Z průběhu správního řízení, jakož i ze zprávy o daňové kontrole zcela jednoznačně vyplývá, naplnění, kterých podmínek pro nárok na odpočet daně je sporné, tedy prokázání skutečnosti, že zdanitelné plnění bylo použito k ekonomické činnosti daňového subjektu a prokázání toho, zda zdanitelné plnění žalobce skutečně přijal od deklarovaného dodavatele. Tato dvě okolnosti byly klíčovým předmětem dokazování i v rámci daňové kontroly před správcem daně a rozhodnutí žalovaného tak zjevně nemohlo být překvapivé.*
29. Krajský soud se dále zabýval námitkou neunesení důkazního břemene ze strany správce daně a předně uvádí obecná východiska dělení důkazního břemene v daňovém řízení.
30. Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti rozhodné pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení přitom vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v posuzovaném případě z § 72 a § 73 zákona o DPH. Žalobce byl tedy v daném případě, chtěl-li uplatnit nárok na odpočet DPH, povinen tvrdit a prokázat, že od jiné osoby, která byla v době transakce plátcem DPH, přijal zdanitelné plnění, které bylo fakticky realizováno a že poskytnuté plnění bylo provedeno právě deklarovaným plátcem DPH.
31. Daňový subjekt unese své důkazní břemeno, pokud předloží správci daně účetnictví splňující požadavky stanovené zákonem č. 563/1991 Sb., o účetnictví, zejména pokud jde o jeho správnost, úplnost, průkaznost a srozumitelnost. Současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 24/2010-117). Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů nebo faktur, totiž zpravidla sama o sobě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004-99, a ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68).
32. I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o

souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publikovaný pod č. 1572/2008 Sb. NSS). Pokud správce daně shora uvedené skutečnosti prokáže, důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen doložit pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu, popř. svá tvrzení korigovat. Tyto skutečnosti bude daňový subjekt prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, či již vzpomenutý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119).

33. *Pro „případ vzniku pochybností o uskutečnění plnění v tvrzené podobě, je povinností daňového subjektu, který uplatňuje nárok na odpočet v daňovém přiznání, aby prokázal dalšími důkazy, že fakticky plnění přijal, v konkrétním období a rozsahu a právě toto plnění souvisí s následným uskutečněním jeho vlastní konkrétní ekonomické činnosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2015, č. j. 6 Afs 78/2015-42, bod [32]).
34. Žalovaný v daném případě dospěl k závěru, že správce daně unesl své důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu a prokázal existenci vážných a důvodných pochyb o souladu se skutečností. S tímto závěrem se ztotožnil i krajský soud.
35. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce unesl své primární důkazní břemeno, když v průběhu daňové kontroly předložil daňové doklady, které zaevidoval do evidence pro daňové účely. Tímto žalobce splnil formální podmínky nároku na odpočet DPH ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a důkazní břemeno přešlo na správce daně. Jak však vyplývá z konstantní judikatury, ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nejsou dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH, jestliže správci daně vzniknou pochybnosti, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v těchto dokladech deklarováno.
36. Správce daně své pochybnosti ohledně plnění přijatého od společnosti DELTA INOX s.r.o. vyjádřil ve výzvě k prokázání skutečností, ve které správce daně žalobce vyzval, aby prokázal, že předmětné zdanitelné plnění bylo fakticky přijato od deklarovaného dodavatele a bylo v plném rozsahu použito v rámci ekonomické činnosti žalobce. Důvodnost pochybností správce daně vznikla na základě skutečností, že jednatelem společnosti DELTA INOX s.r.o. byl v předmětném období pan I. T., který je jednatelem mnoha dalších obchodních společností, které neplní své povinnosti v rámci správy daní, sídlí na virtuálních adresách, přičemž některé z nich jsou vedeny, jako nespolehlivý plátec. Sídlo společnosti DELTA INOX s.r.o. je sídlem virtuálním na hromadné adrese, dodavatel nemá žádnou provozovnu, nebyly zjištěny žádné vlastní, či pronajaté prostory, kde by mohl deklarovaný dodavatel fakticky vykonávat svoji činnost. Dodavatel rovněž nespolupracuje se správcem daně, daňová přiznání podává až po uplynutí zákonné lhůty a své vykázané daňové povinnosti hradí opožděně. Správce daně společnost DELTA INOX s.r.o. vyzval, aby bylo správci daně umožněno provést místní šetření v místě sídla společnosti, společnost DELTA INOX s.r.o. však na výzvu správce nikterak nereagovala. Na základě uvedeného vznikly správci daně pochybnosti stran otázky, zda deklarovaný dodavatel skutečně mohl pro žalobce uskutečnit předmětné zdanitelné plnění. Správce daně se rovněž zaměřil na osobu deklarovaného odběratele žalobce PAL-KOV, kdy na základě svého šetření mu nevznikla pochybnost ohledně skutečnosti, zda žalobce skutečně dodával odpadový materiál deklarovanému odběrateli, avšak na základě zjištěných informací nelze jednoznačně určit, o jaký odpadový materiál se jedná, resp. jestli se jednalo o plnění přijaté

od společnosti DELTA INOX s.r.o. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného v tom smyslu, že na základě shora uvedeného došlo k přenesení důkazního břemene na žalobce.

37. S ohledem na výše uvedené se proto soud zabýval jednotlivými námitkami týkajícími se prokázání splnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.
38. Klíčovou otázkou pro posouzení věci byla již od řízení kontrolního otázka naplnění podmínek pro nárok na daňový odpočet dle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty, konkrétně prokázání skutečnosti, že přijaté plnění sloužilo k ekonomické činnosti daňového subjektu a prokázání skutečnosti, že přijaté plnění bylo dodáno deklarovaným subjektem. Žalovaný, na rozdíl od správce daně, na základě svého posouzení spisového materiálu dospěl k závěru, že lze mít za prokázané, že v předmětném zdaňovacím období došlo k uskutečnění nějakého plnění deklarovaným dodavatelem žalobci. Rovněž však shodně se správcem daně dospěl k závěru, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, pokud jde o kumulativní naplnění podmínek nároku na DPH, a proto mu tento nemůže být přiznán. Žalovaný konstatoval, že žalobce po celou dobu řízení neprokázal, co konkrétně bylo obsahem předmětného plnění a jak žalobce s jednotlivými částmi tohoto plnění naložil. Žalovaný proto shledal odvolání žalobce jako nedůvodné.
39. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2015, č. j. [6 Afs 78/2015 – 42](#), je určení konkrétního rozsahu přijetí zdanitelných plnění pro nárok na odpočet daně nezbytné. Za účelem možnosti prokázání skutečnosti, že deklarované plnění bylo použito pro ekonomickou činnost daňového subjektu je nutné uskutečněné plnění konkretizovat, což v daném případě jak konstatuje žalovaný, splněno nebylo.
40. Žalovaný konstatoval, že žalobce neprokázal, že přijaté zdanitelné plnění použil zcela způsobem zakládajícím nárok na odpočet DPH. V první řadě žalobce po celou dobu věrohodně nevysvětlil, co všechno bylo předmětem plnění od dodavatele DELTA INOX s.r.o. dle daňového dokladu č. 20170048 a následně neprokázal, že vše, co na podkladě tohoto daňového dokladu přijal, následně použil způsobem předvídaným v § 72 odst. 1 zákona o dani z přijaté hodnoty. To přitom neobjasnily ani svědecké výpovědi. Se závěrem žalovaného se ztotožnil i krajský soud. Z protokolu o zahájení daňové kontroly podle § 87 odst. 1 daňového řádu č. j. 4349301/18/3003-60564-711064, ze dne 12. 10. 2018 krajský soud zjistil, že žalovaný na otázku co bylo obsahem přijatého plnění, uvedl, že neví, o jaká strojní zařízení se jednalo, že se jednalo o stroje z nějakého strojírenského zařízení a že byly trochu znečištěny. Pokud jde o otázku, jak bylo s plněním naloženo, žalobce uvedl, že bylo rozebráno a následně prodáno s tím, že většinou chodí zboží na Slovensko odběrateli PAL-KOV. Následně pak žalobce ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění uvedl, že se mělo jednat o použitá strojní zařízení a nerezové regály. Regály a drobná zařízení žalobce rozebral a prodal jako odpad odběrateli PAL-KOV, pokud jde o hodnotnější části dodávky, jednalo se o soustruh, stojanové vrtačky typu VS 32B a VS 20A, nástrojovou ocel, otočný stůl, pilu na železo Pegas, brusky, nerezový kotol s regály a frézu. Soustruh, vrtačku brusku a frézu si žalobce ponechal a používá je pro své podnikání. Žalobce uvedl, že cena soustruhu a frézy je min 400.000,- Kč. Ostatní věci žalobce rozebral a rovněž prodal odběrateli PAL-KOV. Krajský soud má za to, že již na základě těchto protichůdných vyjádření žalobce, lze mít důvodné pochybnosti ohledně věrohodnosti tvrzení žalobce, neboť ve své prvotní výpovědi žalobce zcela opomenul, že součástí plnění byly i strojní zařízení, která si žalobce ponechal, navíc se mělo jednat o stroje značné

finanční hodnoty. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, který zhodnotil jako pochybnou skutečnost, že žalobce se rozpomněl, co vlastně bylo obsahem zdanitelného plnění až poté, co byl vyrozuměn o tom, že neprokázal naplnění podmínek pro nárok na odpočet DPH a který se rozpomněl, že dokonce disponuje fotografiemi části přijatého plnění. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, který uzavřel, že v případě, že vůbec nelze ztotožnit přijaté plnění, nelze ani s ohledem na měnící se vyjádření žalobce a nedostatek předložených důkazů vzít za prokázané, že žalobce tato plnění zcela použil způsobem zakládajícím nárok na odpočet DPH.

41. Ze zákonné důkazní povinnosti daňového subjektu vyplývá, že by si měl ve svém zájmu zajistit takové důkazy, kterými je schopen uskutečnění zdanitelného plnění v souladu s daňovými doklady prokázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006-61). Volba důkazních prostředků, kterými daňový subjekt svá tvrzení prokáže, je pouze na jeho úvaze a není povinností správce daně mu sdělovat, kterými důkazními prostředky může případně soulad daňových dokladů se skutečností prokázat. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 57/2013-37), je na daňovém subjektu, aby způsob svého podnikání a způsob, jakým provádí své obchody a jakým je dokumentuje, uzpůsobil tak, aby byl schopen unést břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně skutečností, které tvrdí v daňovém přiznání. Není tak nutné, aby daňový subjekt vedl evidenci o „každém šroubku“, kdy na praktickou nemožnost vedení takové evidence žalobce opakovaně poukazoval, nýbrž postačí vedení evidence prokazující naplnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet DPH. Žalobce však důkazní břemeno, které jej tížilo, neunesl, nebyly tak kumulativně naplněny podmínky pro přiznání nároku na daňový odpočet dle § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty.
42. Pokud žalobce poukazuje na § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, a uvádí, že na jeho základě správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, a § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu, kdy správce daně prokazuje skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti, krajský soud konstatuje, že správce daně řádně odůvodnil pochybnosti které mu vznikly ohledně uskutečnění deklarovaného plnění i po předložení formálně bezvadného daňového dokladu. K předložení dalších ze shora vyjmenovaných důkazních prostředků v dané věci nedošlo. Pokud jde o důkazní prostředek v podobě výpovědi svědků, žalovaný, jakož i správce daně řádně odůvodnili, k jakým skutkovým závěrům a z jakých důvodů na základě výpovědi jednotlivých svědků dospěli.
43. Žalobce namítá, že správce daně, jakož i žalovaný dospěli k chybným skutkovým zjištěním a závěrům. K této námitce žalovaného zdejší soud konstatuje, že nebylo zjištěno pochybení správce daně, či žalovaného při utváření podkladů pro rozhodnutí, či nesprávné zhodnocení skutkového stavu učiněné na podkladě provedeného dokazování. Kvalifikace zaujatá správními orgány má oporu v provedených důkazech, hodnocení provedených důkazů je ucelené, odůvodněné a odpovídající zásadám logiky.
44. Krajský soud konstatuje, že správce daně, ani žalovaný nikdy nezpochybňovali obchodní spolupráci mezi žalobcem a PAL-KOV, navrhované důkazy v podobě faktur z předmětného období, či rámcové kupní smlouvy však z povahy věci nemohly prokázat, že obchodované plnění bylo právě plnění přijaté od dodavatele DELTA INOX s.r.o.

Veškeré tyto závěry byly správcem daně i žalovaným dostatečně odůvodněny, jsou logicky návazné a v odůvodnění těchto skutečností zdejší soud neshledal jakékoliv pochybení. Rovněž ani výpověď svědka Ing. M. H., Ph.D. nebyla způsobilá prokázat danou skutečnost, neboť svědek, jak sám uvedl, nemá informace o původu odpadu, které odběratel PAL-KOV od žalobce odebíral, nebyl tedy schopen potvrdit, zda odpadní materiál pocházel od společnosti DELTA INOX s.r.o.

45. Hodnocení výpovědi svědka J. H. žalovaným správcem daně nevyhodnotil jako důkazní prostředek svědčící ve prospěch daňového subjektu, tento svůj závěr správce daně řádně odůvodnil, především poukázal na nekonkrétnost a rozporuplnost svědecké výpovědi svědka. V závěrech žalovaného nespaturuje krajský soud žádné pochybení. Nekonkrétnost výpovědi svědka spočívala především ve skutečnosti, že i když svědek měl být přítomen dodávce přijatého plnění, neuvedl konkrétní okolnosti této skutečnosti, jako např. kdo konkrétně zboží dovezl, zda byl podepisován nějaký doklad o převzetí zboží, jakým typem vozidla bylo zboží dovezeno či jakou mělo vozidlo barvu. Na druhou stranu však uváděl i velmi konkrétní informace jako že mu řidič, který plnění dovezl, sdělil, že zboží pochází od společnosti DELTA INOX s.r.o. Rovněž dle předložených fotografií identifikoval stroje, které byly součástí plnění. Nepamatoval si však, zda bylo součástí plnění i nějaké další zboží krom identifikovaných strojů, sdělil, že má za to, že nikoliv. Součástí přijatého plnění však dle informací sdělených žalobcem měly být i regály, které svědek zcela opomněl. Dále svědek nevěděl, jak bylo naloženo s částí zboží, které bylo dočasně uloženo u pana K., kdy tam předmětné zboží bylo převezeno a kde se aktuálně nachází, nebyl tedy schopen potvrdit, zda je zboží užíváno k ekonomické činnosti žalobce. Výpověď svědka je v rozporu s výpovědí svědka I. T. pokud jde o totožnost osoby kontrolující přijaté plnění, v rozporu s výpovědí svědka S. K. pokud jde o totožnost osob přítomných vykládce plnění a v rozporu s tvrzením žalobce pokud jde o konkrétní obsah přijatého plnění.
46. Pokud jde o svědeckou výpověď I. T., tento svědek nebyl schopen sdělit konkrétní okolnosti týkající se přijatého plnění. Svědek neuvedl, co konkrétně bylo obsahem přijatého plnění. V jeho výpovědi se vyskytly rozpory s tvrzením žalobce a svědka J. H. Svědecká výpověď nebyla hodnocena ve prospěch daňového subjektu. Úvahy a skutkové závěry správce daně, jakož i žalovaného, jsou dostatečně podrobně odůvodněné, ucelené, jakož i logicky návazné. Na dotaz, zda plnění obsahovalo i stroje, nebo nářadí, které by bylo možné dále využít, svědek uvedl, že má za to, že se jednalo pouze o díly určené k demontáži, konkrétně nerezové materiály, stoly, regály, součástky strojů. Pokud žalobce namítá, že svědek věděl, které zboží bude dodáváno na základě komunikace přes aplikaci WhatsApp a mohl tak potvrdit co bylo skutečně dodáno, tato námitka je v přímém rozporu se samotným vyjádřením svědka, který byl dotazován na obsah zdanitelného plnění, jeho tvrzení o obsahu zdanitelného plnění se však značně lišilo od informací podaných žalobcem, svědek nevěděl, co konkrétně bylo obsahem dodaného plnění. Z výpovědi svědka vyplynul rovněž rozpor ohledně toho, kdo zkontroloval dodané plnění, dle jeho výpovědi to byl žalobce a nikoliv J. H. Krajský soud nedošel k závěru, že by žalovaný na základě provedeného dokazování dospěl k chybným skutkovým zjištěním. Žalovaný, na základě této výpovědi svědka, dospěl k závěru, že bylo uskutečněno nějaké plnění, výpověď svědka však neosvětlila, co skutečně konkrétně bylo obsahem dodávaného plnění, s tímto skutkovým závěrem se krajský soud ztotožňuje.
47. Zdejší soud neshledal pochyby v hodnocení svědecké výpovědi S. K., u kterého měla být část přijatého plnění dočasně uskladněna. Svědecká výpověď byla rozporuplná s tvrzeními

daňového subjektu i svědka J. H., rozpory spočívaly v tom, že svědek uvedl, že žalobce byl přítomen vykládce přijatého plnění, touto skutečností si byl svědek jistý. Dále svědek uvedl, že zboží žalobce vykládal vysokozdvížným vozíkem. Naopak si svědek nepamatoval, zda byl vykládce plnění přítomen i J. H. Vyskytly se rozpory ohledně toho, jakým vozidlem bylo plnění doručeno žalobci. Dále svědek explicitně sdělil, že část přijatého plnění u něj byla uskladněno dlouhodobě, asi po dobu jednoho roku, a že musel žalobce opakovaně upomínat, aby si uskladněné stroje odvezl, což žalobce učinil na jaře roku 2019. Předmětné stroje tak po tuto dobu nemohly být využívány k ekonomické činnosti žalobce. Krajský soud neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud jde o skutková zjištění učiněná na základě provedeného důkazu výpovědi svědka. Výpověď svědka obsahuje značné rozpory s výpovědí svědka J. H., jakož i s tvrzeními žalobce. Nejedná se o pouhé drobné nesrovnalosti, které by žalovaný vyhodnotil k tíži žalobce, jak se žalobce snaží nastínit, naopak jde o podstatné rozpory ve skutkovém ději.

48. Nelze přisvědčit námitce žalobce, že důkazy byly hodnoceny v neprospěch žalobce a i drobné rozpory vyhodnotil vždy k tíži žalobce. Hodnocení důkazů správcem daně i žalovaným bylo vždy řádně odůvodněno, v hodnocení důkazů nebylo krajským soudem shledáno nic, co by nasvědčovalo tomu, že správce daně, či žalovaný bezdůvodně hodnotili důkazy k tíži žalobce. Námitce žalovaného ohledně chybných skutkových zjištění tak nelze přisvědčit, zdejší soud shledal námitku jako nedůvodnou.
49. Námitku porušení zásady daňové neutrality je nutné vyhodnotit jako nedůvodnou, neboť zásada daňové neutrality se z podstaty věci uplatňuje pouze za splnění veškerých zákonných podmínek. V daném případě nebylo prokázáno, že by došlo k naplnění zákonných podmínek pro přiznání nároku na daňový odpočet, konkrétně nebylo prokázáno, naplnění kumulativních požadavků § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty, neboť nebylo prokázáno, že zdanitelné plnění bylo použito k ekonomické činnosti daňového subjektu, napadeným rozhodnutím tedy nedošlo k porušení zásady daňové neutrality.
50. Ze všech shora uvedených skutečností krajský soud nepřisvědčil tvrzení žalobce o nezákonném či nesprávném postupu žalovaného, neboť žádnou z jeho námitek neshledal jako důvodnou.

V. Shrnutí a náklady řízení

51. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného, kterým byl dodatečný platební výměr potvrzen a odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
52. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. října 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu